

zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Povinnost manželova, by poskytoval manželce výživu, tkví ve svazku manželském a v právu rodinném, zajišťujíc manželce, podporující manžela v jeho povolání (§ 92 obč. zák.), nárok na slušné, stavu a majetku manželovu přiměřené společenské vystupování (§ 91 obč. zák.). Že výrazem »výživa« jest podle Šu 672 obč. zák. rozuměti nejen k životu potřebné potraviny, nýbrž také prádlo a oděv a vůbec veškeré předměty potřeby, dovolatel ani nepopírá a jde tedy jen o otázku, zda manželka žalobcova nabyla k věcem, které jí žalobce odevzdal, plně svou povinnost vyživovací, práva vlastnického. K otázce této právem oba nižší soudy přisvědčily. Vždyť předměty, o něž ve sporu jde, jsou vešměs součástkami ženského ústroje (šatstvo, prádlo, klobouky, kožešina a 2 dámské tašky), které byly žalobcem opatřeny k osobní potřebě jeho manželky. Tyto jsou jen jediným druhem jejího zaopatření, avšak ve své právní povaze se neuchylují od širšího pojmu výživy, o které nelze důvodně pochybovati, že jest zákonem přiznána manželce k úplnému spotřebování. Plyne tedy právo manželčino na spotřebování i těchto předmětů výživy, které jí manžel opatřil, přímo ze zákona t. j. z ustanovení Šu 91 obč. zák., zahrnujíc v sobě veškeré úkony neomezeného nakládání těmito předměty, jaké se vyžadují k pojmu práva vlastnického. Bylo-li tedy zjištěno, že žalobce věci, které nyní z exekuce vylučuje, jako manžel a přednosta domácnosti pro svou manželku dal ušítí, nebo koupil a k její osobní potřebě určil a jí také hmotně odevzdal, plnil jen svou zákonnou povinnost ve smyslu Šu 91 obč. zák. a manželka převzetím věcí a užíváním jich výlučně pro sebe, stala se jich neomezenou vlastníci. Dovolacími vývody, pokud vytýkají rozsudku druhé stolice nesprávný výklad ustanovení Šu 1247 obč. zák., netřeba se ani obíratí, poněvadž odvolací soud tohoto předpisu pro své rozhodnutí nepoužil, výslovně zdůrazniv, že věci, o které v rozepři běží, nepovažuje za předměty, vypočtené v Šu 1247 obč. zák.

Čís. 4475.

Zaměstnanci okresních zastupitelstev.

Zřízení okresního chorobince jest zaměstnán u okresu. Přiznala-li okresní správní komise zřízení povahu okresního zřizence ve smyslu zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 17 sb. z. a n., jest lhostejno, že usnesení to nebylo schváleno zemským výborem.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1924, Rv I 1780/24.)

Žalobě, již se domáhala kuchařka okresního chorobince v B. na zastupitelském okresu v B. zjištění, že jest trvale ustanoveným zřizencem žalovaného okresu, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Pro dovolací řízení je sporno jen to, zda žalující strana jest ve smyslu §u 3 zákona ze dne 17. prosince 1919 čís. 17 sb. z. a n. zaměstnána u okresu způsobem tam blíže vytčeným. Ostatní náležitosti tohoto zákona jsou nesporny. V uvedeném směru bylo uvážiti tyto nesporné skutečnosti. V základě usnesení okresního zastupitelstva vystavěl okres B. chorobinec, v němž žalující strana je zaměstnána způsobem vytčeným v §u 3 uvedeného zákona, vymohl na pořízení této stavby zápůjčku, kterou úrokuje a umořuje, opatřil svým nákladem zařízení, a zařazuje náklad na udržování chorobince polovicí do výdajů v okresním rozpočtu. Další polovicí hradí země subvencí. Je tudíž okresní chorobinec v B. okresním ústavem ve smyslu §u 51 zákona o okresních zastupitelstvech ze dne 25. července 1864, čís. 27 z. zák. pro Čechy, zřízeným za účelem dobročinným pro okres a dotovaným z důchodů okresních. Okresní zastupitelstvo vydalo pro chorobinec správní pravidla, jimiž (§ 16) vyhradilo správu ústavu okresnímu výboru a sobě vrchní dohled, usnesení o zrušení ústavu, jakož i právo ustanoviti zvláštního dozorce domu, dáti mu instrukci, a usnášeti se o množství služebního personálu a výšce platu (§§ 22, 23), vše se schválením zemského výboru, jehuz bylo §em 18 vyhrazeno právo vrchní dohlídky na správu chorobince. Okresní výbor vypsál veřejný konkurs na obsazení místa zastávaného nyní žalující stranou, již bylo místo to propůjčeno usnesením okresního zastupitelstva. Z uvedených skutečností není možný jiný závěr, než že žalující strana je zaměstnána u okresu, konajíc službu, jež jest jejím stálým a výhradním povoláním, v okresním chorobinci, jako okresním ústavě dobročinném. Tím koná službu okresu, jenž vede správu ústavu, jenž udělil služební místo žalující straně, a určil i hradí aspoň částečně její služební požitky, máe zajisté právo ji propustiti ze služby. Usnesení okresní správní komise, jímž byla žalující straně přiznána povaha okresního zřizence ve smyslu uvedeného zákona ze dne 17. prosince 1919, nebylo schváleno zemským správním výborem. Tato okolnost nemění ničeho na věci. Výhrada schválení, odůvodněná ustanovením, vydaným před účinností tohoto zákona, nemůže býti na újmu okresním zřizencům, kteří jinak úplně vyhovují náležitostem zákona, a nemohou proto býti postaveni hůře, než zřizenci, ohledně nichž podobného schválení nebylo potřebí. Postačí, že uvedený zákon neustanovil mimo náležitosti přesně vytčené potřeby schválení vyšším úřadem v případech, kde příslušné usnesení okresního zastupitelstva nebo výboru potřebovalo podle ustanovení pocházejících z dřívější doby schválení toho. Je proto ustanovení zmíněného zákona vztahovati na všechny okresní zřizence vyhovující výslovným předpisům zákona bez ohledu na výhradu vyššího schválení, a právem nepřihlédl ani odvolací soud k tvrzenému nedostatku tohoto schválení.

Čís. 4476.

Pro umoření cizozemských státních dluhopisů a úvěrních papírů v tuzemsku jest příslušným soud, naznačený ve čtvrtém odstavci §u 115 j. n.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1924, Nd I 463/24).